

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการจัดและดำเนินการ ไปรแกรมพลศึกษาใน
วิทยาลัยเกษตรกรรม ซึ่งมีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ ดังนี้

การวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2502 อ่องุ่น เบ็นฤกษ์ ทำการวิจัยเรื่อง "การพลศึกษาใน
โรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" โดยใช้แบบสอบถามการสัมภาษณ์
และการสังเกตการณ์ ตลอดจนการสนทนากับนักเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนระดับ
มัธยมศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและ
นักเรียนสนใจวิชาพลศึกษา แต่การจัดและการบริหารยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังขาด
บุคลากรทางค่านพลศึกษา ซากอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ¹

ในปี พ.ศ. 2513 มีชัย คุชวาณี ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้
อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัด
พระนคร" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูพลศึกษา
ยังมีไม่เพียงพอ โรงเรียนส่วนใหญ่มีสนามกลางแจ้ง มีสนามคอนกรีต รองลงไปคือ
สนามดินและสนามหญ้า ปัญหาที่เกิดจากสนามและสถานที่จัดกิจกรรม คือ สนามแคบ
สนามอยู่ใกล้กับห้องเรียนทำให้เกิดเสียงรบกวนในเวลาเรียน ในฤดูฝนน้ำท่วมสนาม
ปัญหาในค่านอุปกรณ์คือ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน นักเรียนไม่ช่วยกันรักษา

¹อ่องุ่น เบ็นฤกษ์, "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาล
นครกรุงเทพ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2502).

อุปกรณ์และครูพลศึกษามีความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงงานด้านอุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์ ประกอบการสอนพลศึกษา และต้องการให้ผู้บริหารของโรงเรียนเห็นความสำคัญของพลศึกษาให้มากยิ่งขึ้น¹

ในปีเดียวกัน ไพฑูรย์ จัยสิน ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา ที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 13 โรงเรียน จำนวนประชากร 44 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ชาคอุปกรณ์การสอนพลศึกษา มีปัญหาในการสอน นักเรียนหญิงชายรวมกัน โดยครูจะสอนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ในเรื่องการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนนั้น ครูพลศึกษาได้ดำเนินการตามหลักวิธีสอนพลศึกษา เหมาะสมที่แล้ว ครูพลศึกษามีจำนวนชั่วโมงสอนพลศึกษามากกว่าสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง ในขณะที่เกี่ยวกับครูพลศึกษาส่วนใหญ่ของสอนวิชาอื่น ๆ เพิ่มเคิมอีก 1-10 ชั่วโมง และต้องรับผิดชอบงานอื่น ๆ อีกมาก นักเรียนมีความสนใจในโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมาก เวลาที่จัดคือหลังเลิกเรียน และมีปัญหาคืออุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันยังมีไม่เพียงพอในด้านการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการจัดกิจกรรมพลศึกษา เพื่อสนับสนุนการ นักเรียนให้ความสนใจมากเช่นกัน ด้านการจัดและดำเนินการโปรแกรมพิเศษทางพลศึกษา โรงเรียนได้จัดให้มีการทววจร่างกายปีละ 1 ครั้ง²

ในปีเดียวกัน เสมียน พิชิตกุล ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารด้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา จำนวน 62 คน จากสถาบันฝึกหัดครู ระเบียบประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จำนวน 26 แห่ง

¹มีชัย คุณาวุฒิ, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

²ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

แก่งกายนักศึกษา ชาย-หญิง ห้องอาบนํ้า ชาย-หญิง ตู้เก็บเสื้อผ้า ชาย-หญิง กานการ
 วัฒนและประเมินผลวิชาพลานามัย ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางทฤษฎี และทางกาน
 ปฏิบัติควบคู่กันไป¹

ในปี พ.ศ. 2516 มาลี คิริ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการใน
 การจัดโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษาและสันตนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า"
 โดยส่งแบบสอบถามถามนักศึกษารปัจจุบัน จำนวน 960 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า สถาบัน
 เทคโนโลยีพระจอมเกล้า ชนบุรี ชาคอัคราก่าถึง สถานที่ และอุปกรณ์ นักศึกษาชาคความรู
 และทักษะพื้นฐานทางกานพลศึกษา ส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันฯ จัดสรรงบประมาณ จัดหา
 บุคคลที่เหมาะสม ปรับปรุงสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
 จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้นำทางสันตนาการมาทำเป็นกานสอนเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร
 ส่งเสริมการแข่งขันทกีฬาทั้งภายในและภายนอกให้มากขึ้น²

ในปีเดียวกัน สุคนธ์ ภูทอง ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการ
 ลินวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล" โดยทำการสำรวจสนามและส่งแบบ
 สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ครูพลศึกษาของโรงเรียนระดับมัธยม จำนวน 60 โรงเรียน ผลการ
 วิจัยปรากฏว่า

1. ครึ่งหนึ่งของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลมีเนื้อที่สนามกลางแจ้งเท่ากับ
 2,424.54 ตารางเมตร สนามในร่ม 61.50 ตารางเมตร และสนามโดยส่วนรวม
 2,509.70 ตารางเมตร
2. ค่าเฉลี่ยของเนื้อที่สนามต่อบักรเรียน 1 คน ของสนามกลางแจ้งเท่ากับ

¹สุภาภรณ์ สุขดาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู"
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย,
 2514).

²มาลี คิริ, "ปัญหาและความต้องการในการจัดโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา
 และสันตนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
 แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2515).

4.17 ตารางเมตร สนามในร่ม 0.13 ตารางเมตร โดยส่วนรวม 4.30 ตารางเมตร

3. ปริมาณเนื้อที่ที่ใช้สอนกิจกรรมพลศึกษาในสนามในร่มและสนามโดยส่วนรวมต่ำกว่ามาตรฐานที่ควรเป็น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นเนื้อที่สนามกลางแจ้งไม่แตกต่างจากค่ามาตรฐานที่ควรจะเป็นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. มีโรงเรียนจำนวน 11 โรงเรียน หรือร้อยละ 28.33 ของกลุ่มตัวอย่างประชากรมีเนื้อที่สนามกลางแจ้งและสนามในร่มต่ำกว่าช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย

5. การใช้สนามเพื่อสอนกิจกรรมพลศึกษา โดยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เน้นการสอนกิจกรรมเฉพาะอย่าง ซึ่งได้แก่ สนามหญ้าสอนวอลเลย์บอล สนามคอนกรีตสอนบาสเกตบอล สนามในร่มสอนบิงปอง¹

ในปี พ.ศ. 2518 ชัชชัย โกมารทัต ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 8" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลานามัยทุกคนที่สอนในระดัยมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาลทุกโรงเรียนในเขตการศึกษา 8 ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาทั้งหมดจำนวน 20 โรงเรียน ประชากรทั้งหมด 38 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลานามัยส่วนมากที่สอนในระดัยมัธยมศึกษาตอนปลายมีวุฒิต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ทำหน้าที่สอนทั้งระดัยมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย และสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา โรงเรียนส่วนมากยังขาดครูพลานามัย เอกสารคู่มือหลักสูตร และหนังสือประกอบการเรียนการสอน ศึกษานิเทศก์ ให้ความช่วยเหลือครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรน้อยมาก จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาพลศึกษาที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรนั้นยังไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนครูและโรงเรียน ส่วนเนื้อหาวิชาสุขศึกษามีความเหมาะสมแล้ว อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษายังมีไม่เพียงพอ การวัดและประเมินผล

¹สุคนธ์ ภูทอง, "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

วิชาพลานามัย โรงเรียนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดในหลักสูตรฯ¹

ในปี พ.ศ. 2519 วสันต์ จันทรวงศา ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถาม ตามผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 โรงเรียน ผลการวิจัยในค่านิยมพลานามัย พบว่า จำนวนครูที่สอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอทั้งวิชาที่เปิดสอน และเนื้อหาของวิชาที่เวลายังไม่เหมาะสมกัน อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าการเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดนี้ ไม่เหมาะสมกับบุคลากรและยังขาดอาจารย์ผู้สอน นักเรียนมีเวลาว่างที่จะค้นคว้าอ่านไปในสถานศึกษาที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน มีความเห็นที่ไม่ได้มีการจัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ เพื่อใช้หลักสูตรใหม่เลย ส่วนค่านิยมวิธีการสอนนั้น หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะนำอันที่สูงสุด คือ การฝึกทักษะรองลงมาได้แก่ การฝึกปฏิบัติ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ใช้ ปรากฏว่า การฝึกปฏิบัติเป็นอันที่สูงสุด รองลงมาได้แก่ การบรรยาย²

ในปี พ.ศ. 2522 วิสิฐ เขมะภาตะพันธ์ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการ ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพณิชยการ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

¹ธวัชชัย โกมารัตน์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยระบอบมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 8" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

²วสันต์ จันทรวงศา, "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

1. โรงเรียนพาณิชย์การในกรุงเทพมหานคร ได้จัดครบตามโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน แต่การจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนมัธยมปลายมีจำนวนน้อยมาก
2. การสอนผลศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสอนตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชาอื่นทดแทน คือ ภาษาอังกฤษ วอลเลย์บอล และลีลาศ
3. การแข่งขันกีฬากายในมีมาตเกษตรบอล และวอลเลย์บอล เวลาที่จัดคือ ตอนพักกลางวัน และหลังเลิกเรียน
4. การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน กิจกรรมที่จัดได้แก่ ภาษาอังกฤษ วอลเลย์บอล ฟุตบอล แบดมินตัน ตะกร้อ และเทเบิลเทนนิส ที่ทางกรมผลศึกษาและกรุงเทพมหานครจัดขึ้น
5. การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ได้จัดกิจกรรมที่นักเรียนสนใจได้แก่ วอลเลย์บอล ภาษาอังกฤษ แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส และเกมส์เบ็คเท็ค โดยจัดตลอดปี ตอนพักกลางวันและหลังเลิกเรียนตลอดจนวันสำคัญของโรงเรียน
6. ปัญหาการสอนผลศึกษาในโรงเรียนพาณิชย์การยังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่ตั้งอ่านวยความสะดวกและจำนวนครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาผลศึกษาเท่าที่ควร
7. ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์ผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนนั้นส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.05^1$

ในปีเกี่ยวกับ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" โดยลงแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาที่สอนอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 35 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

¹วิธี วิจัย เรมะลาตะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนพาณิชย์การในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522).

1. การจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนประกอบด้วย โปรแกรมการสอนผลศึกษาในโรงเรียนร้อยละ 100 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในร้อยละ 92 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนร้อยละ 55 โปรแกรมกิจกรรมเพื่อนันทนาการร้อยละ 55 และโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติร้อยละ 4

2. ปัญหาในการจัดดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในสถานอาชีวศึกษาปรากฏว่าครูผู้สอนวิชาผลศึกษายังมีจำนวนไม่เพียงพอ จากสถานที่สำหรับการสอนกิจกรรมในร่ม และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม จากการสนับสนุนจากผู้บริหาร

3. ในด้านความคิดเห็นของครูผลศึกษาในสถานรัฐบาลและเอกชนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนและปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ในด้านปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ ครูผลศึกษาในสถานรัฐบาลประสบมากกว่าครูผลศึกษาในสถานเอกชน¹

ในปี พ.ศ. 2524 ปานศิริ จันทกุล ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยเอกชน" โดยการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ 2 ชุด คือ ชุดที่ 1 ใช้สอบถามอาจารย์ผลศึกษาหรืออาจารย์ที่ปรึกษาสโมสรนักศึกษาและรองอธิการหรือรองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา จำนวน 20 คน และชุดที่ 2 ใช้สอบถามนักศึกษา จำนวน 200 คน ในวิทยาลัยเอกชน จำนวน 10 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. วิทยาลัยเอกชนมีการจัดโปรแกรมผลศึกษาประกอบด้วย โปรแกรมการสอนผลศึกษาในชั้นเรียนร้อยละ 30 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในร้อยละ 100 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถานร้อยละ 100 โปรแกรมดินนันทนาการร้อยละ 100 และโปรแกรมบรรเทาทางผลศึกษาร้อยละ 10

¹ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในสถานอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาผลศึกษาศาสตร์ วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522).

2. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมการ สอนพลศึกษาในชั้นเรียน คือ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและจิตใจ วิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เปิดสอนเป็นวิชาบังคับ จัดสอนกิจกรรมตามความเหมาะสมของสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก

3. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน คือ เพื่อส่งเสริมให้เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และเพื่อสร้างความสามัคคีให้แก่นักศึกษา

4. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมการแข่งขันกีฬากลางนอกและระหว่างสถาบัน คือ เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาสถาบันอื่น เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างสถาบันและเพื่อส่งเสริมให้เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

5. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมสหนาการ คือ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเพื่อให้นักศึกษามีพัฒนาการ การอยู่ร่วมในสังคม

6. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมบรรดิกการทางพลศึกษา คือ เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาและการออกกำลังกาย เพื่อสร้างสมรรถภาพทางกายให้ดียิ่งขึ้น และเพื่อช่วยให้กลไกการเคลื่อนไหวของร่างกายดียิ่งขึ้น

7. ปัญหาในการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ โปรแกรมการ สอนพลศึกษาในชั้นเรียน ประสพปัญหาในด้านการสนับสนุนของฝ่ายบริหาร ขาดอุปกรณ์ สนาม และเครื่องอำนวยความสะดวก โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน ประสพปัญหาในด้านการจัดกิจกรรมตามความสนใจของนักศึกษา โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถาบัน ประสพปัญหาในด้านการคัดเลือกนักกีฬา การเข้าชมและการเชียร์กีฬา โปรแกรมสหนาการ ประสพปัญหาในค่านสถานที่และเวลาในการจัดกิจกรรม

8. ในด้านความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาหรืออาจารย์ที่ปรึกษาสโมสร นักศึกษาก็มองอติการหรือรองผู้อำนวยกาฝ่ายกิจการนักศึกษา และความคิดเห็นของกลุ่มดังกล่าวข้างต้นของวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนวิชาพลศึกษา กับกลุ่มของวิทยาลัยเอกชนที่ไม่เปิดสอนวิชาพลศึกษา เกี่ยวกับวัตถุประสงค์และปัญหาในการ จัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยเอกชนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

9. ในด้านความคิดเห็นของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนวิชาพลศึกษากับนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชนที่ไม่เปิดสอนวิชาพลศึกษา เกี่ยวกับประโยชน์ที่จะได้รับและปัญหาในการ จัดและการ ดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ที่ระกัม .05¹

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1955 เคนเน็ท กริเออดัน (Kenneth Grierson) ได้ทำการวิจัยในเรื่อง "การจัดพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมของรัฐอัลเบอร์ต้า" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมของรัฐอัลเบอร์ต้า จำนวน 74 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า โรงเรียนมัธยมของรัฐอัลเบอร์ต้า ส่วนใหญ่ไม่มีการวางแผนการสอน ไม่มีโครงการสอนวางไว้ล่วงหน้า ขาดสนามและอุปกรณ์ การฝึกสอนชั่วโมงพลศึกษาขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงเรียนเพียงอย่างเดียว²

ในปี ค.ศ. 1963 สมาคมดุสิตศึกษา พลศึกษาและสันทนการระหว่างชาติ ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษากับการฝึกเกมส์ในหลักสูตร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังประเทศสมาชิก จำนวน 106 ประเทศ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 48 ประเทศ ผลการสำรวจพบว่า ผู้ตอบได้เน้นปัญหาที่สำคัญของการพลศึกษา 2 ประการคือ

1. ความต้องการในก้านควมบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา

¹ปานศิริ จันโทกุล, "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยเอกชน" (วิทยานิพนธ์ปริฤตญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524).

²Keneth Grierson, "Physical Education in Alberta High Schools," The Alberta Journal of Education Research 1 (September 1955) : 34.

ส่วนปัญหาอื่น ๆ ร่องลงมาได้แก่ ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์ ความช่วยเหลือทางด้านการเงิน และความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการพลศึกษา¹

ในปี ค.ศ. 1964 เออวินโรเซนทีน และเรเนเบน บี โฟรสต์ (Irwin Rosenstein and Renben B. Frost) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Programs in New York State" โดยทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่จัดโปรแกรมพลศึกษาเป็นอย่างถาวร จำนวน 16 โรงเรียน และโรงเรียนที่จัดโปรแกรมพลศึกษาไม่ถาวร 13 โรงเรียน ตามเกณฑ์ของ La Porte Score Card โดยใช้ข้อทดสอบของ New York Physical Fitness test ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาไม่ถาวร
2. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาที่ร่างกายแข็งแรงก็ ทรวดทรงก็ ทรงตัวก็ มีความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไวและมีความอดทนก็ด้วย
3. ความแม่นยำและความคล่องแคล่วว่องไวของเด็กชายและการมีทรวดทรงที่ดีและความเร็วของนักเรียนหญิงก็มีไ้ขึ้นกับโปรแกรมพลศึกษาที่ดี
4. นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะทำให้คะแนนทดสอบสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา²

¹ ICHPER, ICHPER Questionnaires Report Part II : Physical Education and Games in the Curriculum. (Washington D.C.; ICHPER, 1963) : 36.

² Irwin Rosenstein and Renben B. Frost, "Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Programs in New York State," AAHPER Research Quarterly 35 (October 1964) : 357-448.

ในปี ค.ศ. 1966 เลออน เอเวอร์เรท กริฟฟิน (Leon Everret Griffin) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับชายในมหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยปรากฏว่า สถานที่สำหรับการจัดการสอนพลศึกษายังไม่เพียงพอ เครื่องอำนวยความสะดวกยังไม่เหมาะสม สถานที่สำหรับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งก็ดีกว่า สถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอนประเภทลื่นเป็ลียงยังมีน้อย การจัดสรรงบประมาณยังไม่เพียงพอ¹

ในปี ค.ศ. 1967 เจมส์ ซี โลห์ตี้ (James C. Leighty) ได้เขียนบทความเรื่อง "การใช้เวลาว่างในค่านันทนาการ" เห็นว่า เวลาว่างของเด็กในโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สถานที่ส่วนใหญ่ได้ใช้ในโรงยิมเนเซียมและสนามกลางแจ้งของโรงเรียน โดยวิธีการจัดดังนี้

1. จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้กับนักเรียนในเวลาที่เหมาะสม
2. ป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น
3. เพื่อคอยปลุกฝังให้เด็กได้มีโอกาสเข้าสังคม และให้เด็กได้รู้ถึงการศึกษาวิธีเล่น วิธีใช้เครื่องมือ²

ในปี ค.ศ. 1969 ชาร์ล เอ็ดวิน ฮาร์มอน (Charles Edwin Harmon) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพลศึกษาของเด็กชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐเท็กซัส โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาลในรัฐเท็กซัส จำนวน 299 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า โรงเรียนที่กำหนดรายวิชาเรียนให้นักเรียนจะมีมาตรฐานการสอนดีกว่าโรงเรียนที่ไม่ได้กำหนดรายวิชาไว้

¹Leon Everret Griffin, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Selected Universities," Dissertation Abstracts 27 (March 1966) : 3707-3708 A.

²James C. Leighty, "Recreation Break," Journal of Health, Physical Education and Recreation 38 (1967) : 23.

และโรงเรียนที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษาบ้าง เพียงพอจะมีประสิทธิภาพการเรียนพลศึกษาดีกว่า¹

ในปี ค.ศ. 1971 มาร์เบล เกรนโชว์ โรบินสัน (Marbel Grenshaw Robinson) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในรัฐอลาบามา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้สอนพลศึกษาจำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน จำนวนนักเรียนประมาณร้อยละ 84 มีนักเรียนร้อยละ 50 หรือน้อยกว่า วิธีการแบ่งลำดับนักเรียนโดยใช้ระดับเกรดมีร้อยละ 30 ประมาณร้อยละ 63 มีการจัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนดึกปกติประมาณร้อยละ 61 มีการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ประมาณร้อยละ 81 ของครูพลศึกษาในโรงเรียนที่ทำการสำรวจจัดโปรแกรมพลศึกษาได้อย่างไม่สมบูรณ์เพราะขาดเครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และการสนับสนุนจากผู้บริหาร²

ในปีเดียวกัน คอนสแตนซ์ การ์ดิเนอร์ ไบร์กี (Constance Gardiner Birkie) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับชายในวิทยาลัยชุมชนโอริกอน" โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานของ นีลสัน ออลเด็น (Neilson-Comer Allsen) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน 12 แห่ง ในรัฐโอริกอน ผลการวิจัยปรากฏว่าครูพลศึกษามีความสนใจในวิชาชีพของตนเป็นอย่างยิ่ง การเตรียมการสอนของครูพลศึกษามีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษามีอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาและโปรแกรมกิจกรรมพลศึกษา

¹Charles Edwin Harmon, "An Appraisal of Boys Physical Education Programs in Selected Northeast Texas High School," Dissertation Abstracts 30 (December 1966) : 2359 A.

²Marbel Grenshaw Robinson, "A Survey of the Girl's Physical Education Programs for the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts 31 (April 1971) : 1581-A.

อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี ข้อเสนอแนะของผู้วิจัยคือ ควรมีการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษา
ทุก ๆ 5 ปี¹

ในปี ค.ศ. 1972 กอร์ดอน อิงเจน โคเกอร์ (Gordon Engene Coker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐหลุยส์เซียนา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 65 โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 75 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานในค้ำนี้รวมทั้งการวางแผนงาน สำหรับผู้สอนพลศึกษาได้จัดเตรียมการสอนเป็นอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร²

ในปี ค.ศ. 1974 ชาลส์ เอ สเปนเซอร์ (Chales A. spencer) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของการเรียนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเซาท์คาโรไลนา" โดยมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อแสดงผลของสถานภาพของวิชาพลศึกษาที่เลือกโดยโรงเรียนมัธยมในรัฐเซาท์คาโรไลนา ในปีการศึกษา 1973-1974 โดยใช้คอมพิวเตอร์ทดสอบค่าที (t-test) ในการคำนวณจากแบบสำรวจของลาพอร์ท (Laporte score Card) ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเซาท์คาโรไลนา จำนวน 27 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. 7 เปอร์เซ็นต์ ของโรงเรียนมีการเรียนค้ำานทฤษฎี โดยมีจุดมุ่งหมายหลักที่แน่นอนไว้ในแต่ละชั้น

¹ Constance Gardiner Birkie, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community Colleges," Dissertation Abstracts 33 (October 1972) : 1484-1485 A.

² Gordon Engene Coker, "A Survey of Senior High School Physical Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public School," Dissertation Abstracts International 33 (October 1972) : 1484-1485-A.

2. 37 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนโคจิกโปรแกรมการฝึกแข่งขันกีฬาภายในทั้งชายและหญิง
3. แผนการเรียนสุขศึกษาสมัยใหม่จัดขึ้นในโรงเรียนประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์
4. เกือบ 60 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนทั้งหมดไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของนักเรียนอย่างเพียงพอ
5. 37 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนทั้งหมด สามารถจัดอุปกรณ์เพื่อโปรแกรมนันทนาการได้
6. โรงเรียนเกือบทุกโรงเรียนมีการฝึกโปรแกรมการสอนว่ายน้ำในภาคฤดูร้อน
7. โรงเรียนที่โคจิกโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมีเพียง 25 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น
8. นักเรียนในโรงเรียนเล็ก ๆ ไม่มีโอกาสเข้าร่วมในโปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้นโดยส่วนรวม เนื่องจากขาดงบประมาณ¹

ในปี ค.ศ. 1975 ลอเรนซ์ พาทริก เบสต์แมน (Lawrence Patrick Bestman) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมสหศึกษาของอำเภออานาโอม รัฐซูดาส์ เนบ" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่แสดงผลของคุณภาพ และประโยชน์ในปัจจุบันของโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมสหศึกษาของอานาโอม จำนวน 25 โรงเรียน โดยการใช้แบบสำรวจของเนลสัน (Nelson Score Card) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. คณะผู้ทำการสอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมและปรับปรุงการสอนให้ดียิ่งขึ้นอีก
2. โดยทั่วไป ครูผู้สอนพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในค่านิยมลัทธิทางการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม

¹Charles A. Spencer, "The Status of Physical Education in Selected Public High School in the State of South Dakota," Dissertation Abstracts International 35 (December 1974) : 3496-A.

4. ในคำนำโปรแกรมการสอน ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอน
อย่างแน่นอน
5. ครูพลศึกษามีชั่วโมงการ เรียนการสอนมากเกินไป
6. มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น
โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย
7. ขาดค่าราและคู่มือในการ เรียนการสอนของครูพลศึกษา¹

ในปีเดียวกัน โจเซ เอ็ม ปอร์เทล่า ซัวเรซ (Jose M. Portela-Suarez) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาของ เปอร์โต ริโก" โดยใช้แบบประเมินผลส่วนที่ 4-13 ของแบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งชาติ (National Study of Secondary School Evaluation) นำมาประเมินผลโรงเรียนมัธยมชุมชนใน เปอร์โตริโก จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอนในการ เรียนพลศึกษาในชั้นเรียน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบต่อการสอนและกระบวนการ เรียนรู้ของวิชาพลศึกษา ความคิดเห็นของผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมพลศึกษาในทุกด้านเพื่อที่จะจัดการพลศึกษาให้แก่แก่นักเรียน ทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีคุณค่าที่สุด²

¹Lawrence Patrick Bestman, "An Evaluation of the boy's Physical Education Programs in The Anaheim Union High School District, Anaheim, California," Dissertation Abstracts International 35 (April 1975) : 6495-A.

²Jose M. Portela-Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Fuerts Rico," Dissertation Abstracts International 35 (March 1975) : 5908-A.

ในปี ค.ศ. 1978 การ์เร็ท โอเมกา สแตรทตัน (Garett Omega Stratton) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการเตรียมครูพลศึกษา การจัดอุปกรณ์ และกิจกรรมสำหรับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่พิการในโรงเรียนมัธยมศึกษา เอ เอ เอ ของรัฐ เทนเนสซี" โดยใช้แบบสอบถาม ตามผู้บริหารของโรงเรียนมัธยม เอ เอ เอ ในรัฐ เทนเนสซี จำนวน 78 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ครูผู้สอนเกี่ยวกับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่พิการมีวุฒิทั้งปริญญาตรีและต่ำกว่า โดยมีครูชายที่อายุระหว่าง 21-55 ปี ทำการสอนมาเป็นเวลา 1-30 ปี ครูหญิงอายุระหว่าง 23-51 ปี ทำการสอนมาเป็นเวลา 1-36 ปี
2. โรงเรียนพลศึกษาส่วนใหญ่ใน เอ เอ เอ มักจะใจร่วมกับนักเรียนปกติ โดยจัดอุปกรณ์และสถานที่เอาไว้ร่วมกัน
3. การการสอนของครูผู้สอนพลศึกษาโดยเฉลี่ยต่อ 1 คาบ มีนักเรียน 10-35 คนขึ้นไป และโรงเรียนมีนักเรียนใช้บริการวันละ 50-150 คน
4. มีการจัดกิจกรรมและบริการในค่านอุปกรณ์อย่างเพียงพอ พร้อมทั้งห้องกายภาพบำบัด โดยมีคำแนะนำที่ดีทั้งอยู่ในทุกกิจกรรม
5. นักเรียนส่วนใหญ่ สามารถช่วยเหลือตัวเองในการดำเนินกิจกรรมที่จัดให้¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Jarrett Omega Stratton, "A Serrey of The Physical Education Teachers Professional Preparation, Available Facilities and Activities Included in The Adapted Physical Education Programs in the A A A Secondary Schools of the State of Tennessee," Dissertation Abstracts International 39 (December 1978) : 3455-A.